

ANDRÉ ANDRÁS

Csendélet

*Mintha a súlyos, meleg kályhától merülne – hosszasan –
a félálmban is fülelő szoba.*

*A szálkás, durva collstokokból ácsolt sánta ruhaszáritón
alsónadrág, szárnyszegett ing, zokni, törölköző. Repkednének; lelkes
illatuk terjeng, oly gyöngéd rajongással; széna zizzen,
csúszkálva tehénszáj őről – csillogó orrlikak ingnak jobbra-balra –,
s a mesékkel megrakott sarokban tücsök kaparász, hangolgat
vigyázva, nem tudván, tanácstalan; más primás nincs-é már a házban?
(Ha van, hát van, maradjon csöndbe', továbbra is.)*

*Fölbűg a hűtőszekrény, rázkódva erőre kap,
s bátorodván, nemsokára egy oktávval fölsőbb hangnembe vált
és szállni kezd, kitartón zümmög – pár kört ír – s zörögve landol.*

*Hanyatló bolygó tűz metsző pillantásának végére
egy párnacsücsköt, homályba-ékelt macskafül vöröslük –
lassan kihuny. Parázs szunyókál,
s ahogy, araszról-araszra, óvatosan hülve mind fázósabb lesz;
úgy bundásodik.*

Csönd van. Az asztal jászla terítve csillagfényel.

Lámpáshalak

*Hol, úgy hihetnénk, nincs is élet,
a hallgatag, borus tengerfenéken,
mint túl-szeszélyes röpcsigépek,
lámpáshal-had cikáz a mélyben,
villogva lenn, örök sötétben.*

*Ím, működik, lüktető babszem elve;
olykor fekete bőrredőbe nyelve
hallgat a fény, a lámpa lelke
szemrés alatti tokba rejtve
gazdáját élteti – társat keresve,*

*mert a ritmusosan ki-befordított
sugár jelez: láss meg, vagyok.*

S prédát is csal a rejtekekből.

*– Ha sétálva úsznak: ragyognak tőlük csillagvárosok.
Kihunyó s fölparázsló korallzátonyok.*